

P7_TA-PROV(2011)0228

Rozwój wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony po wejściu w życie Traktatu z Lizbony

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie rozwoju wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony po wejściu w życie Traktatu z Lizbony (2010/2299(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa pt. „Bezpieczna Europa w lepszym świecie” przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r. oraz sprawozdanie na temat jej wdrażania pt. „Utrzymanie bezpieczeństwa w zmieniającym się świecie”, poparte przez Radę Europejską w dniach 11–12 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w składzie ministrów spraw zagranicznych (obrony) w sprawie WPBiO przyjęte w dniach 9 grudnia 2010 r. i 31 stycznia 2011 r.,
- uwzględniając wyniki szczytu Wielka Brytania-Francja w sprawie współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony z dnia 2 listopada 2010 r.,
- uwzględniając strategię bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej, zatwierdzoną przez Radę Europejską w dniach 25-26 marca 2010 r.,
- uwzględniając decyzję Rady z dnia 26 lipca 2010 r. określającą organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych¹,
- uwzględniając rezolucję z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie współpracy cywilno-wojskowej i rozwoju potencjału cywilno-wojskowego²,
- uwzględniając rezolucję z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony³,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0166/2011),

Polityka bezpieczeństwa i obrony

1. przypomina, że system międzynarodowy ulega szybkim i gruntownym zmianom spowodowanym wzrostem znaczenia wschodzących podmiotów międzynarodowych oraz pogłębianiem się wzajemnej zależności w obliczu problemów gospodarczych i

¹ Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0419.

³ Dz.U. C 349E z 22.12.2010, s. 63.

finansowych, degradacji środowiska i zmian klimatu, energii i rzadkości zasobów, jak również powiązanych z tymi kwestiami wyzwań w dziedzinie bezpieczeństwa;

2. przyznaje, że w kontekście burzliwej sytuacji na świecie oraz w czasach kryzysu gospodarczego i finansowego Unia Europejska powinna zwiększyć swoją niezależność strategiczną w celu wsparcia głoszonych przez siebie wartości, dbania o swoje interesy oraz ochrony własnych obywateli poprzez kształtowanie wspólnej wizji dotyczącej najpoważniejszych wyzwań i zagrożeń oraz poprzez dostosowywanie swojego potencjału i zasobów, aby w odpowiedni sposób sprostać tym wyzwaniom, dzięki czemu przyczyniając się do ochrony pokoju i bezpieczeństwa na świecie, także poprzez dążenie do skutecznego multilateralizmu;
3. uważa, że wzmocnienie autonomii strategicznej w kwestiach bezpieczeństwa wiąże się dla Unii Europejskiej z możliwością uzgadniania wspólnych celów politycznych i wytycznych strategicznych, zawierania strategicznych partnerstw z szeregiem właściwych organizacji międzynarodowych, w tym NATO, oraz państw, gromadzenia adekwatnych informacji i przygotowywania wspólnych ocen i analiz, wykorzystywania, a w razie potrzeby łączenia potencjału finansowego, cywilnego i wojskowego, planowania i realizacji skutecznych operacji w dziedzinie zarządzania kryzysowego w ramach rozszerzonego zakresu misji petersberskich, jak również sformułowania i wdrożenia wspólnej polityki obronnej poprzez podjęcie konkretnych działań zmierzających do zbudowania wspólnego systemu obrony;
4. podkreśla, że nowe postanowienia w zakresie Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO) wprowadzone na mocy Traktatu z Lizbony uwzględniają zdecydowanie wyrażony przez Unię zamiar bycia czynnikiem dążącym do stabilności na świecie i zapewniają wyraźne ramy prawne umożliwiające wzmocnienie jej potencjału w zakresie polityki bezpieczeństwa i obrony poprzez kompleksowe podejście, obejmujące wykorzystanie wszystkich instrumentów, jakimi dysponują Unia i państwa członkowskie, w celu zapobiegania kryzysom i konfliktom oraz zarządzania nimi, a także budowania trwałego pokoju;
5. W szczególności, przypomina, że:
 - (a) WPZiB oraz będąca jej nieodłączną częścią WPBiO funkcjonują w prawnie wiążących ramach instytucjonalnych zasad UE (demokracja, państwo prawa, uniwersalność i niepodzielność praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowanie godności człowieka, zasady równości i solidarności oraz poszanowanie zasad Karty Narodów Zjednoczonych i zasad prawa międzynarodowego, w tym odpowiedzialności za ochronę), a ich cele zostały połączone z ogólnymi celami działań zewnętrznych UE;
 - (b) prowadząc politykę zagraniczną i bezpieczeństwa, Unia powinna zadbać o spójność i zgodność poszczególnych dziedzin swoich działań zewnętrznych oraz spójność pomiędzy politykami zewnętrznymi i wewnętrznymi; zwraca uwagę, że na wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel ciąży pod tym względem szczególna odpowiedzialność;
 - (c) wiceprzewodnicząca/wysoka przedstawiciel, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, wraz z Komisją prowadzi WPZiB, planuje decyzje i misje w dziedzinie WPBiO oraz wykorzystanie zasobów krajowych i instrumentów UE, i w miarę potrzeb koordynuje ich aspekty cywilne i wojskowe, przewodniczy Radzie do Spraw Zagranicznych, będąc jednocześnie wiceprzewodniczącą Komisji odpowiedzialną zarówno

za stosunki zewnętrzne, jak i za koordynację i spójność wszystkich działań zewnętrznych Unii;

(d) wysoki przedstawiciel ma uprawnienia do przedkładania Radzie wniosków dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, albo z własnej inicjatywy albo na wniosek Rady Europejskiej oraz pod ogólnym kierownictwem Rady Europejskiej, w którym to przypadku Rada może głosować większością kwalifikowaną;

6. podkreśla, że obowiązek zachowania spójności, zdefiniowany w Traktacie, nowe brzmienie art. 40 TUE (zgodnie z którym realizacja WPZiB oraz innych polityk UE nie powinna mieć wpływu na stosowanie odnośnych procedur) oraz ostateczne orzecznictwo ETS (patrz sprawa SALW) chronią zarówno prymat metody wspólnotowej, jak i cechy i prerogatywy WPZiB, jednocześnie wspierając konwergencję poszczególnych polityk, instrumentów, zasobów oraz podstawy prawnej w ramach holistycznego, kompleksowego podejścia, w którym wkład w utrzymanie pokoju i bezpieczeństwa na świecie staje się przekrojowym celem działań zewnętrznych i wewnętrznych UE, a WPBiO stanowi jeden z jego instrumentów; zauważa, że potencjał wojskowy może również być wykorzystany w przypadku klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka, co w praktyce pokazała koordynacja przez Sztab Wojskowy UE potencjału wojskowego w celu wsparcia cywilnych humanitarnych akcji ratunkowych podczas powodzi w Pakistanie w 2010 r. zgodnie z obowiązującymi Wytycznymi ONZ na temat wykorzystania aktywów obrony wojskowej i cywilnej przy udzielaniu pomocy w przypadku klęsk (wytyczne z Oslo) oraz na wniosek Komisji;
7. wyraża zatem zaniepokojenie, że ponad rok po wejściu w życie Traktatu z Lizbony ciągle nie widać wyraźnych oznak postlizbońskiego kompleksowego podejścia, w ramach którego tradycyjne przeszkody proceduralne i instytucjonalne mogą zostać przezwyciężone, przy jednoczesnym utrzymaniu odnośnych prerogatyw prawnych tam gdzie w grę wchodzi bezpieczeństwo Europejczyków;
8. jest przekonany, że wiarygodna polityka bezpieczeństwa zewnętrznego wymaga podniesienia poziomu współzależności między państwami członkowskimi, zwiększenia wewnętrznej spójności, wzajemnego zaufania i solidarności, tak jak dokonano tego w obszarze bezpieczeństwa wewnętrznego poprzez współpracę w ramach strefy Schengen (w ramach której chroniąc własne granice, zapewnia się ochronę granic pozostałych państw członkowskich, przepisy krajowe mają zasięg kontynentalny, a zadania związane z ochroną własnego bezpieczeństwa można realizować również na terytorium innego państwa lub w we wspólnych zespołach, które działają zgodnie z prawem europejskim);
9. wyraża ubolewanie z powodu niechęci państw członkowskich UE do określenia wspólnego stanowiska w sprawie kryzysu w Libii, rezolucji nr 1973 Rady Bezpieczeństwa ONZ i sposobów jej wdrożenia; jest głęboko zaniepokojony ryzykiem uznania, że koalicje ad hoc utworzone na zasadzie chęci współpracy lub współpracy dwustronnej stanowią realną alternatywę dla WPBiO, jako że w XXI wieku żadne państwo europejskie nie ma wystarczających zdolności, aby stać się liczącym się na świecie graczem w obszarze bezpieczeństwa i obrony; przypomina, że Traktat z Lizbony przewiduje możliwość zlecenia wykonania operacji w dziedzinie zarządzania kryzysowego grupie państw członkowskich, ale jedynie w ramach decyzji Rady określającej cele, zakres i warunki wykonania takiej operacji, oraz we współpracy z wiceprzewodniczącą/ wysoką

przedstawiciel; nalega, aby wspólna odpowiedź na wydarzenia w Libii miała kluczowe znaczenie dla sformułowania wiarygodnego nowego podejścia do naszej południowej polityki sąsiedztwa; ponownie stwierdza, że mandat udzielony przez Radę Bezpieczeństwa ONZ w rezolucji nr 1973(2011) dotyczący ochrony libijskiej ludności cywilnej nie powinien zostać przekroczony poprzez niewspółmierne użycie siły; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do podjęcia konkretnych inicjatyw celem doprowadzenia do szybkiego zawieszenia broni i powstrzymania rozlewu krwi oraz położenia kresu cierpieniom libijskiej ludności; apeluje do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o odegranie zdecydowanej i bezpośredniej roli we wspieraniu inicjatyw politycznych idących w tym kierunku; uważa za szczególnie istotną ścisłą współpracę z Tymczasową Przejściową Radą Narodową, Unią Afrykańską i Ligą Arabską w celu rozwiązania obecnego konfliktu wojskowego środkami politycznymi i dyplomatycznymi, zmierzającymi m.in. do obalenia reżimu Kadhafiego; oraz podkreśla, że opracowanie strategii na rzecz regionu Sahel i Rogu Afryki stwarza kolejną konkretną szansę na wykazanie umiejętności UE do sprostania wyzwaniom zarówno w zakresie bezpieczeństwa, jak i rozwoju;

10. wzywa Radę Europejską do zrealizowania jej zadania polegającego na określeniu interesów strategicznych i celów politycznych UE poprzez opracowanie europejskiej strategii w dziedzinie polityki zagranicznej, która będzie dostosowana do rozwoju sytuacji na arenie międzynarodowej, oparta na rzeczywistej konwergencji między różnymi aspektami podejmowanych w jej ramach działań zewnętrznych i poddawana regularnym przeglądom; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz Radę do bazowania na koncepcji bezpieczeństwa obywateli, aby nadać jej kluczowe znaczenie dla europejskiej strategii w dziedzinie polityki zagranicznej oraz przełożyć ją na konkretne wytyczne polityczne;
11. wzywa Radę Europejską i jej przewodniczącego do realizacji powyższego zadania w oparciu o dialog polityczny z Parlamentem Europejskim i omówienie jego zaleceń; podkreśla, że dialog ten jest niezbędny w świetle nowych postanowień traktatu, a także w kontekście potrzeby sformułowania i wdrożenia strategii w dziedzinie europejskiej polityki zagranicznej opartej na skutecznym wszechstronnym podejściu; sugeruje, że tego typu dialog musi odbywać się regularnie, a także musi skupiać się w takim samym stopniu na osiągniętych postępach, jak i na perspektywach;
12. podkreśla w tym względzie, że przyznanie Parlamentowi Europejskiemu roli bezpośredniego reprezentowania obywateli Unii, sprawiają, że Parlament Europejski staje się zasadniczym źródłem demokratycznej legitymizacji WPZiB/WPBiO, zyskując podstawowe prawo do tego, aby jego opinie i zalecenia były należycie uwzględniane;
13. przypomina ponadto, że, zgodnie z Traktatem, kandydatura wiceprzewodniczącego/wysokiego przedstawiciela podlega zatwierdzeniu przez Parlament Europejski, że Parlament współdecyduje również w sprawie budżetu na działania zewnętrzne UE, w tym na misje cywilne WPZiB i WPBiO, oraz w sprawie kosztów administracyjnych z tytułu koordynowania wojsk przez UE, oraz, że jego zgoda jest niezbędna do przekładania strategii Unii na przepisy prawne oraz do zawierania umów międzynarodowych, w tym umów dotyczących w przeważającej mierze WPZiB, z jedynym wyjątkiem w postaci umów, których WPZiB stanowi wyłączny przedmiot;
14. pragnie zacieśnić współpracę z parlamentami krajowymi UE w zakresie demokratycznego

nadzoru WPZiB i WPBiO, aby doprowadzić do wzajemnego wzmocnienia wpływu każdego z nich na decyzje polityczne podejmowane przez inne instytucje europejskie i państwa członkowskie przy całkowitym poszanowaniu prerogatyw parlamentów krajowych w dziedzinie polityki obronnej; wyraża ubolewanie, że na konferencji przewodniczących parlamentów państw członkowskich UE w dniach 4-5 kwietnia 2011 r. nie osiągnięto porozumienia dotyczącego cech charakterystycznych konferencji międzyparlamentarnej w sprawie WPZiB/ WPBiO, i oczekuje osiągnięcia porozumienia z parlamentami państw członkowskich w sprawie nowych form współpracy międzyparlamentarnej w tej dziedzinie; przypomina, że art. 9 protokołu nr 1 załączonego do Traktatu z Lizbony w sprawie roli parlamentów narodowych stanowi wyrażnie, że decyzje w zakresie organizacji i wspierania wszelkich form skutecznej i systematycznej współpracy międzyparlamentarnej w ramach Unii Europejskiej są podejmowane wspólnie przez Parlament Europejski i parlamenty krajowe;

15. uwydatnia rolę, jaka na mocy Traktatów została przypisana Komisji w zakresie realizacji strategii politycznych i działań związanych z pozostałymi aspektami działań zewnętrznych Unii, podejmowania inicjatywy legislacyjnej, wykonywania budżetu i zarządzania programami wspólnotowymi oraz zapewnienia zewnętrznej reprezentacji Unii, z wyjątkiem WPZiB, wzywa Radę, Komisję i Parlament do zacieśnienia współpracy, aby zagwarantować, bez uszczerbku dla ich odpowiednich prerogatyw, spójność między różnymi obszarami działań zewnętrznych UE celem bardziej skutecznego wykorzystywania instrumentów WPZiB;
16. podkreśla, że uprawnienia i obowiązki wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel nie są po prostu wynikiem podwojenia funkcji, ale stanowią połączenie funkcji i źródeł legalności, które stawiają pełnioną przez nią rolę w centrum procesu budowania spójności między różnymi instrumentami, podmiotami i procedurami działań zewnętrznych UE; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do pełnienia swojej roli w sposób proaktywny oraz do podejmowania konstruktywnego dialogu z Parlamentem w ramach wzmoczonych starań, aby aktywnie przyczynić się do budowania konsensusu politycznego między państwami członkowskimi zgodnie z kierunkami strategicznymi i decyzjami politycznymi WPZiB i WPBiO, oraz aby zapewnić spójność, skuteczną koordynację i uwydatnienie wszystkich potencjalnych synergii między WPZiB-WPBiO oraz pozostałymi sektorami działań zewnętrznych Unii, a także elementami jej polityki wewnętrznej z powiązaniem i skutkami na zewnątrz;
17. uważa, że rola ESDZ ma zasadnicze znaczenie w odniesieniu do budowania rzeczywistego wszechstronnego podejścia opartego na pełnej integracji między WPBiO, WPZiB i pozostałymi elementami działań zewnętrznych Unii, w szczególności w dziedzinie polityki współpracy na rzecz rozwoju, polityki handlowej oraz polityki w dziedzinie bezpieczeństwa energetycznego; jest usatysfakcjonowany wynikiem negocjacji, które doprowadziły do ustanowienia ESDZ jako struktury wspierającej instytucje Unii i różne elementy jej działań zewnętrznych oraz zapewniły przyznanie szerokiego zakresu kompetencji służbie, gwarantując jednocześnie ścisłe powiązanie z Komisją oraz pełne poszanowanie jej prerogatyw oraz oczekuje, że przydzielenie ESDZ zadań planowania strategicznego najważniejszych instrumentów finansowych związanych z działaniami zewnętrznymi UE zapewni skuteczne i spójne ich stosowanie w ramach zasad i celów Unii;
18. potwierdza poparcie dla lepszej koordynacji i większej synergii między strukturami i zdolnościami cywilnymi i wojskowymi w zakresie zarządzania kryzysowego w ramach

wszechstronnego podejścia, przy jednoczesnym rozgraniczeniu między funkcjami cywilnymi i wojskowymi oraz różnymi procesami decyzyjnymi i strukturami dowodzenia;

19. wyraża ubolewanie z powodu braku we wstępnym schemacie organizacyjnym ESDZ wszystkich istniejących wydziałów zajmujących się planowaniem i programowaniem reagowania kryzysowego, zapobieganiem konfliktom i budowaniem pokoju w ramach struktur ESDZ, zgodnie z Porozumieniem madryckim; po pierwsze wnosi w tym kontekście o zorganizowanie regularnych posiedzeń rady zarządzania kryzysowego, złożonej z CMPD, CPCC, SWUE, SITCEN, podmiotów odpowiedzialnych za budowanie pokoju, zapobieganie konfliktom, mediacje i politykę bezpieczeństwa, przewodnictwa KPiB, wydziałów ds. obszarów geograficznych i innych zainteresowanych struktur tematycznych, podlegających wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel i wykonawczemu sekretarzowi generalnemu, z udziałem komisyjnych struktur DG ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności, w zależności od okoliczności; takie posiedzenia byłyby koordynowane przez dyrektora zarządzającego ds. zarządzania kryzysowego; wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel i Komisję do wyposażenia tej struktury w skuteczny system ostrzegania i zarządzania kryzysowego oraz zapewnienia dużego wspólnego pomieszczenia do zadań operacyjnych, w siedzibie ESDZ, aby zapewnić nieprzerwany nadzór, unikając w ten sposób obecnego powielania działań operacyjnych, sprzecznego z koniecznością dysponowania odpowiednim systemem nadzoru i szybkiego reagowania kryzysowego; uważa, że należy zapewnić regularną koordynację i wymianę między tym systemem a tworzonym obecnie przez Komisję europejskim centrum reagowania kryzysowego, tak aby zapewnić odpowiednie synergie, z jednoczesnym wzajemnym poszanowaniem kompetencji; po drugie wzywa do ustanowienia stałej struktury roboczej obejmującej wspomniane podmioty, wykraczającej poza zarządzanie nagłymi kryzysami, aby wypracować wspólne podejścia, w takich dziedzinach jak państwo prawa czy reforma sektora bezpieczeństwa; po trzecie wzywa do śródk okresowego przeglądu obecnych ustaleń w celu wprowadzenia prawdziwie zintegrowanego planowania strategicznego oraz rozwoju koncepcyjnego w obszarze zarządzania kryzysowego i budowania pokoju w przypadku służby działań zewnętrznych;
20. uważa, że zadaniem rady zarządzania kryzysowego powinno być z jednej strony opracowywanie planów wspólnych działań interwencyjnych dla ESDZ w odniesieniu do potencjalnych obszarów i scenariuszy kryzysu, a z drugiej strony, również za pomocą platformy kryzysowej, praktyczne zarządzanie reagowaniem na sytuacje kryzysowe, poprzez koordację, zarówno w Brukseli, jak i w terenie, stosowania różnych instrumentów finansowych i zdolności dostępnych Unii, bez uszczerbku dla określonych procedur decyzyjnych i podstaw prawnych związanych odpowiednio z wykorzystywaniem zdolności cywilnych i wojskowych w zakresie WPZiB i WPBiO oraz ze stosowaniem instrumentów wspólnotowych;
21. podkreśla konieczność wzmocnienia, rozmieszczenia i zorganizowania w bardziej przemyślany sposób struktur, służb i jednostek cywilnych i wojskowych reagowania kryzysowego funkcjonujących w ramach ESDZ i Komisji, a w szczególności:
 - (a) wzywa do wzmocnienia wydziałów planowania operacyjnego misji cywilnych w ramach CPCC,
 - (b) powtarza wezwanie do włączenia do struktur ESDZ odpowiedzialnych za zarządzanie kryzysowe i budowanie pokoju Służby ds. Instrumentów Polityki

Zagranicznej (FPIS) zajmującej się planowaniem i programowaniem określonych w art. 3 środków reagowania kryzysowego instrumentu na rzecz stabilności, przede wszystkim poprzez przeniesienie z ex Relex/A2 do ESDZ 12 stanowisk AD i 5 stanowisk AST, które zostały przydzielone wydziałowi 2 nowych instrumentów polityki zagranicznej; przypomina, że takie przeniesienie stanowi warunek rozwiązania rezerwy na odpowiedniej linii budżetowej Komisji;

- (c) popiera ustanowienie wspólnego centrum dla służb do celów zarządzania misjami cywilnymi w ramach WPBiO, zgodnie z którym w jednym międzyinstytucjonalnym biurze będzie pracować 3. wydział ds. operacji WPZiB w ramach instrumentów polityki zagranicznej Komisji (ex Relex/A3) oraz wydział CPCC ds. wspierania misji; zauważa, że nowa służba, ponosząc odpowiedzialność za kwestie kadrowe, logistyczne, zaopatrzeniowe i finansowe misji cywilnych w ramach WPBiO i zwalniając szefów misji z części zadań administracyjnych, zapewniłaby większą skuteczność, zarówno poprzez łączenie funkcji administracyjnych, począwszy od procesu wyboru i rekrutowania pracowników, jak i poprzez scentralizowanie zakupu wyposażenia i zarządzania nim;
22. wyraża swoje ubolewanie z powodu słabych wyników osiągniętych w procesie realizacji cywilnego celu podstawowego 2010 w zakresie zdolności cywilnych, w szczególności z powodu rozbieżności między liczbą pracowników, jaką państwa członkowskie zadeklarowały się zapewnić, a rzeczywistą liczbą pracowników dostępnych do celów misji, z powodu ograniczonych postępów w zakresie szkolenia zasobów ludzkich (brak wspólnych norm, niewielka liczba programów szkoleniowych umieszczonych w programie dotyczącym możliwości szkoleniowych w ramach oprogramowania dla środowiska Goalkeeper „Schoolmaster”); wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel, Radę i państwa członkowskie do zintensyfikowania w skoordynowany sposób procesu budowania zdolności cywilnych, w szczególności w odniesieniu do rekrutowania, równowagi płci, szkolenia i przydzielania pracowników; podkreśla w szczególności znaczenie nieprzerwanego bazowania na dziedzictwie dwóch cywilnych celów podstawowych, które UE prowadziła do tej pory, aby sprostać tym wyjątkowym wyzwaniom; wzywa do wprowadzenia unijnego mechanizmu umacniania zdolności cywilnych, szczególnie poprzez szkolenia i rozbudowę cywilnej części Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony;

Bezpieczeństwo i obrona

23. potwierdza, że wiarygodne, niezawodne i dostępne zdolności wojskowe są niezbędnym warunkiem autonomicznej WPBiO oraz wszechstronnego podejścia oraz że państwa członkowskie muszą je zapewnić; następnie podkreśla, że takie zdolności wojskowe mogą być wykorzystywane w różnych celach, zwłaszcza do celów cywilnych, w ramach zasad stanowiących podstawę działań Unii na arenie międzynarodowej i autonomii porządku prawnego UE;
24. wyraża ubolewanie z powodu silnego kontrastu między 200 mld EUR wydawanymi rocznie na obronę przez państwa członkowskie, brakiem środków do dyspozycji UE i przeciągającymi się konferencjami w sprawie formowania sił zbrojnych przy jednoczesnym nadmiarze zdolności i personelu, ubolewa w związku z tym, że przez ponad dwanaście lat metoda formowania sił zbrojnych nie przyniosła żadnych rzeczywistych usprawnień w odniesieniu do ilości i jakości potencjału wojskowego dostępnego dla misji

WPBiO; podkreśla konieczność dokonywania regularnej oceny usprawnień w zakresie potencjału wojskowego; podkreśla, że zauważa się coraz większy rozdźwięk między rosnącym zapotrzebowaniem z za granicy a zasobami, jakie państwa członkowskie udostępniają Unii;

25. zauważa z niepokojem, że obecna trudna sytuacja gospodarcza może spowodować cięcia nieuzgodnione na szczeblu europejskim oraz trwale powielanie działań, co mogłoby podważyć samą istotę WPBiO. Sytuacja ta powinna natomiast skłonić państwa członkowskie do bardziej przemyślanych wydatków w sektorze obrony poprzez łączenie i dzielenie między sobą większych części ich zdolności obronnych, środków i potrzeb, przy zapewnieniu większego bezpieczeństwa własnym obywatelom; wzywa państwa członkowskie do wypracowania większej przejrzystości, jeżeli chodzi o ich odnośne budżety obronne;
26. przypomina, że WPZiB oraz WPBiO powinny prowadzić też do rozbrojenia i nierozprzestrzeniania broni, począwszy od broni strzeleckiej i lekkiej (BSiL), kończąc zaś na głowicach jądrowych i raketach balistycznych; nalega, by wiceprzewodnicząca/ wysoka przedstawiciel nadała priorytet tej polityce, promując nową serię proaktywnych środków ukierunkowanych na rozwiązanie problemów min lądowych, amunicji kasetowej i amunicji na bazie zubożonego uranu, broni strzeleckiej i lekkiej, biologicznej, chemicznej i jądrowej broni masowego rażenia, a także sposobów ich dostarczania; nalega, by wiceprzewodnicząca/ wysoka przedstawiciel co roku składała Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie na temat realizacji zaleceń konferencji przeglądowej NPT z 2010 r. oraz jej planu działania w sprawie rozbrojenia i nierozprzestrzeniania broni;
27. wyraża ubolewanie z powodu powszechnego dublowania się programów obronnych w Unii, w której istnieje ponad 20 programów dotyczących pojazdów opancerzonych, 6 różnych programów dotyczących bojowych okrętów podwodnych, 5 programów w zakresie rakiet ziemia-powietrze oraz 3 programy dotyczące bojowych statków powietrznych, co oznacza, że nie udaje się osiągnąć ekonomii skali, ograniczone zasoby gospodarcze są marnowane, a ceny europejskiego sprzętu obronnego są zbyt wygórowane, co prowadzi ponadto do utrzymującej się fragmentacji bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego (DTIB), ogranicza konkurencyjność całego powiązanego z bezpieczeństwem sektora przemysłowego w Europie i w związku z tym stanowi bezpośrednie zagrożenie dla przywództwa technologicznego i zatrudnienia;
28. potwierdza, że podjęcie wszystkich powyższych kwestii wymaga wykazania długoterminowej, wspólnej woli politycznej, przy założeniu pełnego wykorzystania potencjału Traktatu z Lizbony oraz że stopniowe tworzenie wspólnej polityki obronnej, które może doprowadzić do zbudowania wspólnego systemu obrony, musi mieć na celu zwiększenie zdolności UE w zakresie reagowania kryzysowego i długoterminowego budowania pokoju, a przede wszystkim wzmocnienie autonomii strategicznej Europy i jej zdolności do działania; wnosi o zwołanie nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej poświęconego kwestii obrony europejskiej i bezpieczeństwa Europy; ponownie wzywa, by biała księga w sprawie europejskiego bezpieczeństwa i obrony powstała w wyniku procesu, w który zaangażowane zostaną wszystkie zainteresowane podmioty UE oraz w oparciu o przeglądy kwestii obrony i bezpieczeństwa na szczeblu krajowym we wszystkich państwach członkowskich, które zostaną przeprowadzane zgodnie ze wspólnym szablonem i umożliwią dokonywanie bezpośrednich porównań silnych i słabych stron obecnych zdolności i założeń planistycznych;

29. zdecydowanie wzywa państwa członkowskie do wsparcia Europejskiej Agencji Obrony jako agencji eksperckiej UE, której powierzono zadanie identyfikowania i rozwijania zdolności obronnych w dziedzinie zarządzania kryzysowego oraz promowania i umacniania europejskiej współpracy zbrojeniowej;
30. przyjmuje do wiadomości, że inicjatywa francusko-brytyjska z dnia 2 listopada 2010 r. dotycząca współpracy na rzecz bezpieczeństwa i obrony została zapoczątkowana poza ramami Traktatu o Unii Europejskiej; tym niemniej wyraża nadzieję, że ta ostatnia próba nawiązania francusko-brytyjskiej współpracy posłuży jako katalizator dalszych działań na szczeblu europejskim realizowanych zgodnie z unijnymi ramami instytucjonalnymi oraz logiczną potrzebą racjonalizacji, interoperacyjności i opłacalności; podkreśla, że EAO powinna w tym kontekście odegrać rolę wspierającą; uważa, że francusko-brytyjska współpraca powinna dostarczyć wskazówek dla bardziej efektywnej europejskiej współpracy obronnej, opartej o planowanie zdolności i wzajemną zależność; nalega, by rządy Francji i Wielkiej Brytanii przyjęły zobowiązanie do przestrzegania przyszłych wielostronnych porozumień europejskich w sprawie łączenia i wzajemnego udostępniania;
31. podkreśla, że stała współpraca strukturalna, w formie określonej w Traktacie, przewiduje zabezpieczenia i zobowiązania prawne, jest też instrumentem promocji lepszego wykorzystania atutów WPBiO w obecnej trudnej sytuacji gospodarczej i przezwyciężania sytuacji, w których brak jest konsensusu wśród państw członkowskich; wzywa Radę i państwa członkowskie do niezwłocznego sformułowania celów i treści takiej współpracy, obejmującej wszystkie państwa członkowskie, które wykażą wolę polityczną oraz zdolności wojskowe;
32. uważa za niezbędne nadanie większego znaczenia roli ministrów obrony w ramach systemu związanego z Radą do Spraw Zagranicznych;
33. przypomina, że klauzula dotycząca wzajemnej pomocy ma charakter obowiązku prawnego polegającego na faktycznej solidarności w przypadku ataku zewnętrznego na dowolne państwo członkowskie, nie jest ona w konflikcie z rolą NATO w europejskim systemie bezpieczeństwa i jednocześnie zapewnia poszanowanie neutralności niektórych państw członkowskich; zaleca zatem należyte rozważenie rzeczywistego wpływu klauzuli o wzajemnej pomocy, podejmując nierozstrzygnięte kwestie dotyczące przepisów wykonawczych, które usunięto z projektu Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; wzywa do opracowania wytycznych politycznych szczególnie niezbędnych również w świetle niedawnego ukończenia zmienionego traktatu brukselskiego (UZE);
34. uznaje, że w procesie opracowywania WPBiO, po dokonaniu postępu politycznego i instytucjonalnego, nadszedł moment dokonania konkretnych postępów w zakresie zdolności wojskowych; przypomina o znaczących możliwościach zawartych w postanowieniach wprowadzonych na mocy Traktatu z Lizbony, których celem jest wspieranie budowania zdolności wojskowych oraz opracowanie progresywnych ram polityki obronnej UE, a także uwydatnia pilną potrzebę ich skutecznego stosowania;
35. zaleca, aby państwa członkowskie w pełni zaangażowały się w udostępnianie i zapewnienie trwałości zdolności wojskowych odpowiadających tendencji, w której kładzie się coraz większy nacisk na aspekty jakościowe; podziela wnioski sformułowane podczas nieformalnego spotkania ministrów obrony w Gandawie w dokumencie Niemiec i Szwecji oraz w ramach inicjatywy weimarskiej oraz wzywa do bezzwłocznego rozpoczęcia fazy operacyjnej, zgodnie z konkluzjami Rady z grudnia 2010 r., w których ministrowie

obrony zdecydowali, że EAO powinna zintensyfikować swoje działania, aby ułatwić określenie obszarów łączenia i wzajemnego udostępniania zdolności wojskowych, w tym poprzez wsparcie ze strony grupy mędrców; podkreśla potrzebę tego, by nowe podejście do rozwoju zdolności powiodło się; wzywa państwa członkowskie do przestrzegania terminu ustalonego na szczycie Rady w grudniu 2010 r.; przypomina, że szefowie sztabów armii UE otrzymali zadanie dokonania do maja 2011 r. przeglądu ich zdolności, zaś sztab wojskowy UE został zobowiązany do wykorzystania tych danych w przeglądzie, który powinien zakończyć się w połowie 2011 r., przypomina też, że unijni ministrowie obrony wyciągną ostateczne wnioski do końca tego roku; wzywa Agencję do nadania tej nowej inicjatywie charakteru priorytetowego oraz do opracowania listy potencjalnych nowych projektów w zakresie współpracy (na przykład w dziedzinach takich, jak komunikacja satelitarna, pomoc medyczna, logistyka morska i bezpieczeństwo cybernetyczne), aby uniknąć powielania kosztów i zwiększyć interoperacyjność;

36. podziela zalecenia Rady do Spraw Zagranicznych ze stycznia 2011 r., w których wzywa się wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do dokładnego przeanalizowania kwestii poruszonych w ramach inicjatywy weimarskiej, aby podjąć konkretne działania w oparciu o sprawozdanie, które wiceprzewodnicząca / wysoka przedstawiciel przedstawi Radzie do Spraw Zagranicznych do połowy 2011 r., mając na celu osiągnięcie w możliwie największym stopniu konkretnych wyników do końca roku, w tym uzyskania możliwości rozszerzenia takich inicjatyw na inne zainteresowane państwa członkowskie;
37. potwierdza konieczność wyeliminowania istniejącej asymetrii w zakresie planowania i prowadzenia operacji cywilnych i wojskowych, zapewniając UE trwałą zdolność do planowania i prowadzenia takich operacji oraz stałą kwaterę operacyjną, co umożliwi UE szybszy i bardziej opłacalny sposób reagowania; uwydatnia ograniczone korzystanie z uzgodnień „Berlin plus”, które dotyczyły dotąd tylko przejmowania wcześniejszych misji NATO, a także problemy związane z linią planowania, w której dane państwo zapewnia odpowiednie ramy, opartą na użyciu pięciu krajowych kwater operacyjnych, oraz brak wstępnego planowania w połączeniu z trudnościami w generowaniu siły i bardziej złożoną koordynacją użycia zdolności cywilnych i wojskowych;
38. uważa, że funkcjonujące obecnie centrum operacyjne, mimo, że stanowi pierwszy pozytywny krok naprzód, nie spełnia oczekiwań i jest niezgodne z ambicjami w zakresie utworzenia stałej kwatery operacyjnej oraz, że należy mu nadać trwały charakter i przystosować do zarządzania większymi misjami, a także przydzielić odpowiednią liczbę pracowników, i zapewnić odpowiednią infrastrukturę operacyjną; uważa również, że należy podjąć działania mające na celu zaradzenie nierzetelnemu funkcjonowaniu unijnej infrastruktury systemów komunikacji i informacji; wynikającej przede wszystkim z braku stałej struktury dowodzenia i kontroli (C2) (i odpowiednich ram prawnych), co może mieć negatywny wpływ również na stan wiedzy na temat bieżącej sytuacji; zaleca umieszczenie we wspólnym pomieszczeniu wojskowej i cywilnej kwatery operacyjnej, aby umożliwić przeprowadzenie całego zakresu operacji wojskowych i cywilnych, wykorzystując w maksymalnym stopniu możliwe synergie, przy utrzymaniu odrębnych cywilnych i wojskowych struktur dowodzenia i odmiennych procesów decyzyjnych i systemów finansowania;
39. z zadowoleniem przyjmuje uznanie przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel w jej odpowiedzi na inicjatywę weimarską zapotrzebowania na zdolności wojskowe UE w zakresie dowodzenia; uważa, że w analizie kosztów zleconej przez wiceprzewodniczącą /

wysoką przedstawiciel należy uwzględnić także koszty, które wynikają z braku kwatery operacyjnej w UE; wyraża swój zamiar zlecenia badania dotyczącego powyższej kwestii oraz możliwych kosztów i systemów finansowania nowej struktury;

40. uznaje znaczenie grup bojowych, ale wzywa do należytego przeanalizowania ich koncepcji i struktury, dotąd niewykorzystanych, tak aby zapewnić większy stopień elastyczności i efektywności; uważa, że należy:
 - rozważyć wyspecjalizowanie jednej z dwóch grup bojowych w zdolnościach niszowych i/lub zdolnościach dostosowanych do łagodnych konfliktów, wymagających mieszanych działań cywilno-wojskowych;
 - pokrywać ich koszty operacyjne w ramach mechanizmu Athena, którego przegląd ma zostać przeprowadzony w okresie polskiej prezydencji;
41. podkreśla odniesienie Traktatu do polityki europejskiej w zakresie zdolności i uzbrojenia, która ma zostać określona z udziałem EAO i w związku z tym wzywa instytucje, organy i państwa członkowskie UE do współpracy w opracowywaniu i realizacji takiej polityki;
42. zachęca Agencję i Komisję do podjęcia ścisłej współpracy mającej na celu zwiększenie zdolności podwójnego zastosowania, tak aby znaleźć najbardziej wszechstronne podejście do badań związanych z bezpieczeństwem oraz zapewnić bardziej synergiczne zarządzanie zasobami cywilno-wojskowymi, w szczególności w oparciu o obszar dotyczący bezpieczeństwa zawarty w programie ramowym w zakresie badań i rozwoju technologicznego; w powyższym kontekście uznaje znaczenie realizacji 8. Programu Ramowego, ukierunkowanego również na zapewnienie bezpieczeństwa zewnętrznego; wzywa Komisję do uznania rzeczywistości cywilno-wojskowego charakteru zarządzania kryzysowego i rozważenia możliwości finansowania z funduszy wspólnotowych badań w dziedzinie bezpieczeństwa, które mają zastosowania cywilne; odnotowuje jednak, że współpraca ta nie powinna wykraczać poza zakres niezbędny we współpracy cywilno-wojskowej przy działaniach ukierunkowanych na utrzymywanie pokoju, zapobieganie konfliktom i umacnianie bezpieczeństwa międzynarodowego, jak również zarządzanie kryzysowe;
43. nalega, by szef EAO (wiceprzewodnicząca/ wysoka przedstawiciel), jak również Rada opracowali w stosownym czasie nową decyzję Rady w sprawie ustanowienia EAO opartą na nowej roli EAO opisanej w Traktacie z Lizbony; w kontekście Traktatu z Lizbony i jego skutków dla EAO kwestionuje obecną podstawę prawną funkcjonowania Agencji z 2004 r.; wzywa Radę, by poinformowała Parlament Europejski o niezbędnych zmianach we wspólnym działaniu Rady w sprawie ustanowienia EAO, które wynikają z objęcia EAO Traktatem z Lizbony;
44. wzywa Komisję Europejską, Parlament Europejski, EAO i uczestniczące państwa członkowskie do ustanowienia silnego partnerstwa w ramach przygotowywania 8. Programu Ramowego dotyczącego inwestycji w dziedzinie technologii będące przedmiotem wspólnego zainteresowania na szczeblu Unii Europejskiej, mając również na uwadze, że wydatki ponoszone obecnie na inwestycje w badania i rozwój w europejskim sektorze obrony stanowią około 10% wydatków Stanów Zjednoczonych;

45. wzywa do ścisłej współpracy między EAO a Organizacją do spraw Współpracy w Zakresie Uzbrojenia (OCCAR); zwraca się do szefa EAO (wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel) o przekazanie informacji na temat wyników negocjacji w sprawie porozumienia administracyjnego dotyczącego tej współpracy, które rozpoczęły się w kwietniu 2009 r.;
46. potwierdza, że jednym z najważniejszych założeń autonomicznej i wiarygodnej WPBiO jest utworzenie bardziej konkurencyjnego i skutecznego europejskiego rynku obrony i bezpieczeństwa otwartego dla zamówień publicznych, z powiększoną bazą technologiczno-przemysłową sektora obronnego (DTIB), obejmującą określanie głównych zdolności przemysłowych, bezpieczeństwo dostaw między krajami, powiększenie i dywersyfikację bazy dostawców oraz zacieśnienie współpracy w zakresie zbrojeń);
47. podkreśla kluczowe znaczenie, jakie ma dla europejskiego rynku obrony transpozycja następujących dyrektyw do prawa krajowego przez wszystkie państwa członkowskie:
- (do dnia 30 czerwca 2011 r.) dyrektywy 2009/43/WE w sprawie wewnątrzwspólnotowego transferu produktów wojskowych, oraz
 - (do dnia 31 sierpnia 2011 r.) dyrektywy 2009/81/WE dotycząc procedur udzielania zamówień w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa;
- zaleca państwom członkowskim rygorystyczne przestrzeganie terminów, pod nadzorem Komisji, oraz opracowanie niezbędnych rozporządzeń wykonawczych i przygotowanie pracowników do stosowania nowych przepisów; wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia właściwych wytycznych wydanych przez Komisję;
48. zaleca, by w trybie pilnym objąć przeglądem sposób realizowania wspólnego stanowiska określającego wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego, przyjętego w dniu 8 grudnia 2008 r., tak aby zapewnić jego rygorystyczne i ściśle przestrzeganie ze strony wszystkich organów krajowych zaangażowanych w poszczególnych państwach członkowskich;
49. nalega, by państwa członkowskie stosowały się do kodeksów postępowania EAO w zakresie zamówień obronnych oraz w zakresie offsetu, tak aby zapobiegać naruszeniom przepisów rynku wewnętrznego i ograniczyć możliwości korupcyjne;
50. podkreśla, że w celu wspierania powstającego europejskiego rynku bezpieczeństwa i obrony należy odpowiedzieć na brak rozporządzeń i norm, gdyż sytuacja ta ogranicza możliwości rynkowe zarówno dużych uczestników rynku jak i MŚP, a także zapobiec interoperacyjności między systemami bezpieczeństwa; w pełni popiera działania EAO w ramach nowej podstawy prawnej, jaką stanowi Traktat z Lizbony; zaleca ścisłą współpracę między EAO a Komisją w celu utworzenia europejskiego rynku obrony; wzywa Komisję do zainicjowania we współpracy z EAO pierwszego okresu refleksji nad europejską polityką przemysłową w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony;
51. wzywa państwa uczestniczące do postrzegania ich uczestnictwa w EAO jako trwałego zobowiązania oraz do zapewnienia Agencji odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych; wnosi o zwiększenie wydatków na projekty i badania operacyjne (dotąd stanowiące średnio około 25% budżetu), przy pesymistycznym założeniu, że sprzeciw wobec zwiększenia budżetu będzie się utrzymywał;

52. wzywa państwa uczestniczące EAO do wniesienia wkładu do działań i inicjatyw, które mają zostać przedstawione przez wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel w ramach jej kompetencji jako szefa Agencji, oraz wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do zapewnienia metod funkcjonowania poprawiających zdolność państw uczestniczących do podejmowania odpowiedzialności jako podmioty podejmujące decyzje, a także zgodnych z międzyrządowym charakterem Agencji i postanowieniami Traktatu, w myśl budowania konsensusu politycznego;
53. uważa, że konieczne jest przyjęcie unijnych środków regulacyjnych obejmujących wszechstronny system normatywny na rzecz ustanawiania, rejestrowania, licencjonowania, monitorowania i sprawozdawczości odnośnie do naruszeń właściwego prawa przez wojskowe i prywatne agencje bezpieczeństwa zarówno w wymiarze wewnętrznym, jak i zewnętrznym;
54. wzywa zatem Komisję i Radę do podjęcia odpowiednich działań:
 - w wymiarze wewnętrznym, opracowania zalecenia, które będzie mogło być podstawą dla dyrektywy mającej na celu harmonizację krajowych środków regulujących wojskowe i prywatne usługi bezpieczeństwa, w tym działalność usługodawców oraz świadczenie usług;
 - w wymiarze zewnętrznym, opracowania kodeksu postępowania, który będzie mógł być podstawą dla decyzji regulującej eksport wojskowych i prywatnych usług bezpieczeństwa do państw trzecich w zakresie nieobjętym wyżej wspomnianą dyrektywą;

Bezpieczeństwo zewnętrzne i wewnętrzne

55. uważa, że wewnętrzne i zewnętrzne aspekty bezpieczeństwa UE powinny być traktowane jako dodatkowy wymiar tej samej strategii, co Rada Europejska wyraźnie zaznaczyła na posiedzeniu w Tampere (1999 r.), Feira (2000 r.) i Sztokholmie (2010 r.), przyjmując cele europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości na lata 2010–2014; podkreśla, że w żadnych okolicznościach podstawowe wartości i normy, takie jak prawa człowieka, prawa i wolności podstawowe oraz prawo humanitarne, nie są zbywalne w kontekście walki z międzynarodowym terroryzmem oraz że zgodnie z jednym z wniosków tymczasowej komisji Parlamentu Europejskiego w sprawie rzekomego wykorzystania państw europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów krajowe i unijne strategie polityczne i środki antyterrorystyczne wymagają bardziej rygorystycznej kontroli parlamentarnej;
56. uważa, że w obecnych czasach, a zwłaszcza po 11 września, staje coraz bardziej oczywiste, że wielu zagrożeniom ponadnarodowym, takim jak terroryzm, rozprzestrzenianie broni masowego rażenia, przestępczość zorganizowana, cyberprzestępczość, narkotyki i handel ludźmi, nie da się stawić czoła bez skoordynowanych działań związanych z „zewnętrzną” polityką bezpieczeństwa oraz „wewnętrznymi” środkami i narzędziami legislacyjnymi i politycznymi, co zostało już podkreślone w pierwszym planie działań Unii Europejskiej w zakresie zwalczania terroryzmu (2001 r.) i strategii Unii Europejskiej w dziedzinie walki z terroryzmem (2005 r.); przypomina, że w sprawozdaniu Rady z wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa za 2008 r. zaznaczono, że zaniechanie działań na szczeblu państw negatywnie wpływa na europejskie bezpieczeństwo, co pokazał przypadek Somalii;
57. przyznaje, że związki pomiędzy zewnętrzną i wewnętrzną polityką bezpieczeństwa stają się coraz bardziej widoczne w państwach członkowskich a zwłaszcza w państwach

trzecich, takich jak USA, gdzie w 2003 r. utworzono Departament Bezpieczeństwa Wewnętrznego, łącząc ze sobą 22 agencje federalne; departament ten zatrudnia obecnie ponad 200 000 urzędników, a jego budżet wynosi ponad 40 mld USD rocznie. nie wykazuje zaskoczenia faktem, że główne zadania Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego są po części takie same, jak te, które Unia Europejska wiąże z utworzeniem przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (ochrona granic zewnętrznych, migracje i walka z terroryzmem);

58. docenia fakt, że najważniejsze postanowienia Traktatu z Lizbony odzwierciedlają dostosowanie do powyższego kontekstu oraz potrzebę wykorzystania synergii między bezpieczeństwem zewnętrznym i wewnętrznym obejmując:
- zwiększenie zakresu mandatu WPBiO o rozszerzone misje petersberskie, które mogą przyczynić się do zwalczania terroryzmu, również poprzez wspieranie państw trzecich w walce przeciwko działaniom terrorystycznym na ich terytorium; jak najszerszą interpretację tych przepisów zgodnie z odpowiednimi rezolucjami ONZ oraz przy pełnym poszanowaniu praw człowieka i podstawowych wolności; przypomina jednak, że sama reakcja wojskowa nie wystarczy do pokonania międzynarodowego terroryzmu i apeluje o trwały wysiłek międzynarodowy w celu określenia, jakie słuszne zarzuty leżą u źródeł tego zjawiska, i zarządzenia im, przy jednoczesnym pogłębianiu dialogu i poszerzaniu zrozumienia między cywilizacjami;
 - klauzulę solidarności: potwierdza się konieczność uruchomienia tego mechanizmu oraz pozytywnie przyjmuje się zobowiązanie Komisji i wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel do opracowania przekrojowego wniosku, który ma zostać przedstawiony w 2011 r., będącego podstawą zbiorowego zobowiązania UE do stosowania klauzuli solidarności w praktyce;
59. uważa, że Europejska strategia bezpieczeństwa (2003 r.) i Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego (2010 r.) w spójny sposób określają różne wspólne sektory, jak terroryzm, przestępczość zorganizowana i bezpieczeństwo cybernetyczne, które mają wpływ na oba wymiary bezpieczeństwa; podziela zatem opinię, że należy poprawić sposób łączenia wymiaru wewnętrznego i zewnętrznego, o czym pisze Komisja w swoim komunikacie „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu: pięć kroków w kierunku bezpieczniejszej Europy” (2010) (COM(2010)0673);
60. uważa, że uzupełnianie się celów bezpieczeństwa zewnętrznego i wewnętrznego znajduje swoje odzwierciedlenie w tym, iż:
- COPS i COSI (komitet bezpieczeństwa wewnętrznego powołany na mocy TFUE) oraz SITCEN, Komisja i agencje związane z bezpieczeństwem, takie jak EUROPOL, EUROJUST, FRONTEX, będą wspólnie pracować i przedkładać instytucjom UE wspólne oceny zagrożeń;
 - model informacji o bezpieczeństwie będzie rozwijany dzięki podłączeniu systemu informacyjnego Schengen do wszystkich pozostałych odpowiednich ogólnoeuropejskich sieci, jak wizowy system informacyjny i EURODAC, przy wykorzystaniu doświadczenia i zastosowaniu sprawdzonych rozwiązań innych krajów; podkreśla, że konieczne jest uwzględnienie związanych z tym zagrożeń dla prywatności i konsekwencji etycznych;
 - śledzenie środków finansowania działalności terrorystycznej jest zapewnione dzięki

umowie UE-USA w sprawie programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów oraz dzięki wszystkim środkom legislacyjnym wymagającym identyfikowania podejrzanych transakcji;

- definicja europejskiej infrastruktury krytycznej uwzględnia skutki działań spowodowanych przez człowieka, takich jak ataki terrorystyczne i ataki cybernetyczne;

61. jest zdania, że wszystkie wymienione powyżej inicjatywy mogłyby być zatem uruchomione tylko dzięki solidnym podstawom prawnym i środkom legislacyjnym, które mogą być przyjęte w ramach zwykłych kompetencji wewnętrznych UE, czyli tam gdzie zasadą jest większość kwalifikowana w Radzie, procedura współdecyzji w Parlamencie Europejskim i wreszcie kontrola sądownicza ze strony Trybunału Sprawiedliwości;
62. jest zdania, że wówczas będzie logiczne, że gdy to samo zagrożenie będzie wymagać zastosowania zewnętrznych i wewnętrznych środków bezpieczeństwa, UE powinna dać pierwszeństwo bardziej skutecznym – i mającym solidną podstawę prawną – z dostępnych środków, przy czym te ostatnie mają wynikać z kompetencji wewnętrznych. Rola Parlamentu Europejskiego powinna zatem być decydująca w kwestii określonych strategii i środków związanych z WPZiB;
63. przypomina Radzie i wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel, że ich obowiązkiem jest informowanie Parlamentu na temat stanu stosunków zewnętrznych, a w szczególności stosunków z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, z którymi prowadzone są negocjacje lub zawarte zostały umowy międzynarodowe leżące w interesie Unii Europejskiej; przypomina Radzie, że umowy w sprawie wymiany poufnych informacji z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, jeżeli nie wchodzą wyłącznie w zakres WPZiB, należy negocjować i zawierać informując i angażując Parlament Europejski zgodnie z art. 218 ust. 6 TFUE; w powyższym kontekście zastrzega sobie prawo do oceny, czy zawarta między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, spotykającymi się w ramach Rady, umowa w sprawie ochrony informacji niejawnych wymienianych w interesie Unii Europejskiej nie narusza wykonywania prerogatyw przyznanych mu w Traktacie;

Bezpieczeństwo dzięki operacjom

64. pozytywnie ocenia fakt, że od roku 2003 do chwili obecnej UE podjęła liczne operacje (24) na 3 kontynentach obejmujące różne rodzaje działań, z czego większość była misjami cywilnymi dotyczącymi spraw policyjnych, reform w sektorze bezpieczeństwa (RSB) i ugruntowania praworządności; zwraca uwagę, że jak dotąd z 24 misji w ramach WPBiO 16 miało charakter cywilny;
65. zauważa, że powyższą tendencję potwierdza profil 13 prowadzonych obecnie misji oraz że niezależnie od tego rozróżnienia coraz częściej konieczne okazuje się prowadzenie misji „wielozadaniowych”, wychodzących poza główną funkcję, jak w przypadku misji EULEX Kosowo, która łączy większą liczbę funkcji (policja, służby celne i systemy sądownictwa), obejmując zadania w zakresie szkoleń, monitorowania, wsparcia oraz zadania wykonawcze, lub jak w przypadku rozpoczętej niedawno w Ugandzie misji EUTM Somalia, która ma na celu przeprowadzanie szkoleń wojskowych dla sił bezpieczeństwa federalnego rządu tymczasowego i stanowi przykład zwiększonego nacisku na zadania związane z RSB w ramach wojskowej operacji zarządzania kryzysowego;

66. z zadowoleniem przyjmuje trwający przegląd koncepcji cywilnych WPBiO; w szczególności praworządność będzie postrzegana jako główna koncepcja misji cywilnych obejmująca służby policji, wymiar sprawiedliwości, administrację cywilną, służby celne, monitorowanie granic i inne istotne obszary, z korzyścią dla osób odpowiedzialnych za planowanie i ekspertów na miejscu w odniesieniu do ustanawiania i przeprowadzania misji obejmujących zadania wzmacniające i/lub zastępcze (wykonawcze); przyjmuje prowadzone prace nad opracowaniem koncepcji misji dotyczących wymiaru sprawiedliwości w ramach WPBiO, przypominając jednocześnie o konieczności uniknięcia niepotrzebnego powielania w odniesieniu do możliwych programów wspólnotowych; w związku z tym apeluje o pilne przedstawienie mu przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą szczegółowych informacji dotyczących wynajmowania prywatnych przedsiębiorstw zajmujących się systemami bezpieczeństwa i przedsiębiorstw wojskowych w ramach misji WPBiO i WPZiB, z uwzględnieniem wymogów zawodowych i norm korporacyjnych wymaganych od wykonawców, właściwych przepisów oraz zobowiązań i obowiązków prawnych, mechanizmów monitorowania, oceny skuteczności i związanych z tym kosztów;
67. uznaje ponadto, że Traktat z Lizbony ustanowił rozszerzenie misji petersberskich, które de facto prowadzono już przed wejściem w życie Traktatu, zapewniając w ten sposób zmodernizowane i wzmocnione ramy polityczno-prawne dostosowane do rzeczywistej sytuacji;
68. stanowczo zaleca obecnie wykorzystanie zebranych doświadczeń, aby nadać misjom nowy wymiar (misja EUTM Somalia to jedyna nowa interwencja w ciągu ostatnich dwóch lat), zważywszy, że misje są sprawdzianem mandatu WPBiO a więc istotnym kryterium wiarygodności Unii, jako podmiotu międzynarodowego;
69. podkreśla pilną potrzebę dokonania wyraźnych postępów w odniesieniu do wielu aspektów technicznych, prawnych i operacyjnych, a przede wszystkim polityczno-strategicznych; w szczególności utrzymuje, że każda misja powinna stanowić część jasnej strategii politycznej (średnio- i długoterminowej) oraz podkreśla, że podejmowane misje nie zastępują polityki; takie powiązanie ma zasadnicze znaczenie dla skuteczności operacyjnej interwencji oraz ogólnie dla przerwania błędnego koła, w którym WPBiO, zamiast stanowić instrument w ramach WPZiB, dąży do jej zastąpienia, przy wszystkich wynikających z tego konfliktach;
70. zauważa z niepokojem, że dotąd brakowało powiązania z jasną strategią polityczną i nadal nie zostało ono ustanowione w większości przypadków, co negatywnie wpływa na skuteczność i wydajność misji, na przykład:
- misja EUPOL Afganistan ma jedynie jednowymiarowy wpływ, ponieważ koncentruje się wyłącznie na urzędnikach wyższego szczebla i dopiero niedawno została włączona do planu działania AFPAC realizowanego przez UE;
 - misja EULEX Kosowo, najważniejsza misja cywilna UE, napotkała wiele przeszkód, głównie ze względu na brak podstaw ustawodawczych i ograniczenia kadrowe; odgrywa ona jednak istotną rolę w dziedzinie praworządności i nadal zapewnia stabilność w regionie;
 - misje EUBAM Rafah oraz EUPOL COPPS, które są powszechnie uznawane i akceptowane jako ważny podmiot międzynarodowy posiadający specjalistyczną

wiedzę na temat dozoru policyjnego na terytoriach palestyńskich, nie są w stanie wpływać znacząco na przebieg konfliktu, ponieważ brakuje im jasno sprecyzowanej strategii politycznej i dyplomatycznej, którą należałoby opracować celem odnowienia zaangażowania na terytoriach palestyńskich;

- misja EUFOR Althea w Bośni i Hercegowinie (rozpoczęta w 2004 r. w ramach uzgodnień „Berlin plus”) prawdopodobnie osiągnęła główne cele, w związku z czym należałoby dokonać oceny politycznej dotyczącej stosowności jej zakończenia i wycofania znacznych zasobów finansowych i ludzkich (około 1 400 osób);
 - dzięki operacji EUNAVFOR w Somalii (operacja Atalanta) UE z powodzeniem przyjęła wiodącą rolę w wysiłkach międzynarodowych w walce ze zjawiskiem piractwa, jednak zagadnienie sposobu traktowania przed sądem piratów wymaga pilnego uregulowania, w szczególności biorąc pod uwagę sprawozdanie Jacka Langa przedłożone niedawno Radzie Bezpieczeństwa ONZ; operacja Atalanta ponosi negatywne skutki braku realizacji jasnej strategii regionalnej, mającej na celu zwalczanie podstawowych przyczyn stojących u źródła zjawiska piractwa i zaradzenie w skuteczny sposób stałej niestabilności Rogu Afryki; należy pilnie podjąć działania mające na celu wzmocnienie zdolności sprawowania nadzoru morskiego w regionie;
 - może okazać się, że EUTM przynosi skutki odwrotne do zamierzonych, ponieważ zwiększa potencjał wojskowy ewentualnych rekrutów w milicji w Somalii;
 - EUPOL DR Konga i EUSEC DR Konga działają w kraju odpowiednio od 2007 r. i 2005 r., lecz wywierają niewielkie – o ile jakiegokolwiek – pozytywne skutki na grupy docelowe; zaleca większą koncentrację na kwestii przemocy seksualnej w celu zwiększenia skuteczności obu misji;
71. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady dotyczącą przeprowadzenia operacji EUFOR Libya celem wsparcia operacji pomocy humanitarnej, jeżeli Biuro Koordynacji Spraw Humanitarnych ONZ wystosuje taką prośbę; apeluje do Rady, aby pilnie wysłała pomoc humanitarną do Misraty i innych skupisk ludności, wykorzystując w tym celu marynarke; jest głęboko zaniepokojony rosnącą liczbą ofiar konfliktu w Libii oraz doniesieniami o stosowaniu przez reżim Kadafiego przeciw ludności cywilnej amunicji kasetowej i innych rodzajów broni; wyraża głębokie ubolewanie, że mandat EUFOR został ograniczony do aspektów humanitarnych, podczas gdy istniały ważne powody, aby UE przejęła wiodącą rolę w zakresie nadzoru morskiego (egzekwowanie embarga i wsparcie działań agencji Frontex) oraz pomocy humanitarnej i ochrony ludności cywilnej w Libii; przypomina w tym kontekście swoją rezolucję z dnia 10 marca 2011 r., wzywającą wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do rozważenia możliwości egzekwowania embarga za pomocą zasobów powietrznych i morskich w ramach WPBiO; ubolewa z powodu decyzji niektórych państw członkowskich w sprawie weta dla szerszego mandatu dla EUFOR Libya i jednoczesnego prowadzenia takich działań na własną rękę; wzywa do rozpoczęcia planowania w ramach WPBiO potencjalnej średnio-długoterminowej operacji w Libii w dziedzinie reformy sektora bezpieczeństwa, rozwoju instytucjonalnego i zarządzania granicami;
72. wzywa do zwiększenia koordynacji w terenie, stanowiącego zadanie, w którym zasadnicza jest rola szefów delegatur (obecnie urzędnicy ESDZ, a nie Komisji) oraz SPUE; jest zdania, że taka koordynacja musi być prowadzona na różnych poziomach,

a w szczególności:

- między różnymi misjami EU prowadzonymi na tym samym obszarze, aby uniknąć rozbieżności i powielania wysiłków, do czego dochodziło w przeszłości, jak w przypadku interwencji w Bośni i Hercegowinie ze względu na rozbieżności między mandatami EUFOR Althea i EUPM w odniesieniu do działań mających na celu zwalczanie przestępczości zorganizowanej;
 - między misjami w ramach WPBiO i pozostałymi podmiotami i instrumentami Unii, przede wszystkim w Palestynie i w ramach misji prowadzonych w Afryce;
 - między projektami dotyczącymi współpracy na rzecz rozwoju a misjami WPZiB w ramach WPBiO;
 - między UE i podejmującymi działania na tym samym obszarze pozostałymi podmiotami międzynarodowymi, aby zoptymalizować jakość współpracy na poziomie strategicznym (jak w przypadku działań w zakresie szkolenia afgańskich sił bezpieczeństwa podzielonych między UE, Stany Zjednoczone i NATO) oraz operacyjnym (szczególnie w odniesieniu do porozumień mających na celu ustalenie przestrzeni działań w terenie, umożliwienie wymiany informacji niejawnych oraz dotyczących ochrony pracowników z Unii Europejskiej przez oddziały NATO);
73. zaleca przeprowadzenie przeglądu mechanizmu Athena, mającego na celu racjonalizację i zwiększenie poziomu wspólnych kosztów (zgodnie z szacunkami wynoszącego obecnie około 10%), aby zapewnić bardziej sprawiedliwy rozdział obciążeń związanych z operacjami wojskowymi, które wymagają obecnie dodatkowego zwiększenia odpowiedzialności finansowej uczestników misji, którzy przyjmują już znaczną odpowiedzialność w pod względem ryzyka i kosztów;
74. z zadowoleniem przyjmuje wynik osiągnięty w ramach Porozumienia madryckiego dotyczącego utworzenia ESDZ, prowadzący do ustanowienia określonych linii budżetowych dla najważniejszych misji w ramach WPBiO (EULEX Kosowo, EUPOL Afganistan i EUMM Gruzja), aby zapewnić większą przejrzystość oraz lepszą kontrolę parlamentarną wydatków; podkreśla konieczność przeznaczenia jednej linii budżetowej na każdą misję WPBiO; potwierdza gotowość do współpracy z nowym stałym przewodnictwem KPiB, aby ulepszyć i zwiększyć skuteczność wspólnych posiedzeń konsultacyjnych w sprawie WPZiB zgodnie z oświadczeniem wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel w sprawie odpowiedzialności politycznej uzgodnionej w Madrycie; wyraża zainteresowanie uzyskaniem od Kongresu Stanów Zjednoczonych i innych parlamentów krajowych informacji o procedurach i metodach dotyczących sposobów sprawowania kontroli nad polityką bezpieczeństwa i obrony;
75. wnosi o ustanowienie, zgodnie z postanowieniami Traktatu z Lizbony, funduszu początkowego na finansowanie działań przygotowawczych do operacji wojskowych, aby przyspieszyć wypłacanie środków, w ramach wnioskowanego jednoczesnego przeglądu mechanizmu Athena;
76. zaleca zaradzenie trudnościom związanym z pozyskiwaniem specjalistów do misji cywilnych (jak w przypadku misji EULEX Kosowo i EUPOL Afganistan), które, jak zauważono powyżej, stanowią najczęstszy rodzaj interwencji, oraz z zapewnieniem systemów szybkiego rozmieszczania tych pracowników oraz ich utrzymania;

77. zaleca, w ramach uwzględniania aspektu płci zgodnie z rezolucją RB ONZ nr 1325 oraz w celu zwiększenia skuteczności misji cywilnych i wojskowych, odpowiednie angażowanie kobiet na wszystkich szczeblach zarządzania kryzysowego; podkreśla konieczność zatrudniania kobiet na wysokich stanowiskach decyzyjnych, regularnych konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim, w tym organizacjami kobiecymi, oraz zwiększenia zdolności do zajmowania się zagadnieniami płci w ramach misji; apeluje o ustanowienie odpowiednich procedur składania skarg publicznych w kontekście misji WPBiO, które byłyby szczególnie pomocne w zgłaszaniu przypadków przemocy na tle seksualnym i rasowym; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do uwzględnienia szczegółowego sprawozdania na temat kobiet, pokoju i bezpieczeństwa w sześciomiesięcznej ocenie misji WPBiO; podkreśla znaczenie powołania przez UE większej liczby kobiet jako funkcjonariuszy policji i żołnierzy w ramach misji WPBiO, w związku z czym jako wzór można by wykorzystać kontyngent funkcjonariuszek policji w siłach pokojowych ONZ w Liberii;
78. zwraca się do wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel o przedsięwzięcie odpowiednich środków służących zoptymalizowaniu wykorzystywania potencjału zasobów i zdolności europejskich do celów misji cywilnych, z niepokojem zwracając uwagę na wysokie koszty środków bezpieczeństwa misji w przypadku EUJUST LEX Irak i EUPOL Afganistan, których zapewnienie powierzono prywatnym przedsiębiorstwom zajmującym się systemami bezpieczeństwa;
79. uznaje konieczność utworzenia bardziej solidnych, formalnych, zinstytucjonalizowanych procedur, za pomocą których będzie przeprowadzana ocena – w sposób systematyczny i na podstawie uzgodnionych kryteriów – przebiegu misji w terenie; jest zdania, że umożliwiłoby to uwydatnienie, z punktu widzenia politycznego, strategicznego, technicznego, prawnego i operacyjnego, użyteczności informacji zwrotnych na temat uzyskanych doświadczeń, a w perspektywie długoterminowej mogłoby zapewnić podstawę do ulepszenia trwających interwencji oraz opracowania kryteriów, które mogłyby mieć zastosowanie do powstających sytuacji kryzysowych, wpływając na optymalne zrównoważenie interesów strategicznych i dostępnych zasobów;

Bezpieczeństwo w partnerstwie

80. utrzymuje, że wielokierunkowy rozwój międzynarodowego systemu i określenie partnerstw strategicznych należy włączyć do aktywnych działań mających na celu propagowanie multilateralizmu, jako aspektu w największej mierze spójnego z poszanowaniem norm prawa powszechnego, ze szczególnym charakterem UE i z rosnącą niezależnością charakteryzującą proces globalizacji;
81. ponownie podkreśla, że UE w pełni szanuje przepisy i zasady Karty Narodów Zjednoczonych oraz uznaje, że główna odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa na świecie leży w gestii Rady Bezpieczeństwa ONZ;
82. przypomina, że Traktat z Lizbony zobowiązuje Unię do propagowania wielostronnych rozwiązań, w szczególności w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych, oraz że działania międzynarodowe Unii muszą się opierać na postanowieniach określonych w Karcie Narodów Zjednoczonych, prawie międzynarodowym oraz zasadach i wartościach UE;

83. przyznaje, że z prawnego punktu widzenia Traktatowi z Lizbony udało się pokonać wcześniejszą dychotomię między politykami Unii i Wspólnoty dzięki nadaniu wyjątkowej osobowości prawnej i umocnieniu autonomii unijnego porządku prawnego UE wobec prawa międzynarodowego, nawet wówczas, gdy w grę wchodzi bezpieczeństwo międzynarodowe, co zostało potwierdzone w orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Kadi (zgodnie z którym „prawo międzynarodowe może być stosowane w porządku prawnym UE jedynie na warunkach przewidzianych przez podstawowe zasady Wspólnoty”);
84. wzywa państwa członkowskie należące do Rady Bezpieczeństwa, aby stawały w obronie wspólnych stanowisk i interesów Unii oraz, aby działały na rzecz reformy ONZ, dzięki której UE mogłaby uzyskać własny stały mandat członkowski;
85. podkreśla potrzebę zacieśnienia współpracy między UE i ONZ w dziedzinie zarządzania kryzysowego, na wczesnym etapie sytuacji kryzysowej i odbudowy po kryzysie, w ścisłym związku z odpowiednimi strukturami nowopowstałej ESDZ;
86. wzywa państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych działań w celu usprawnienia skutecznego uczestnictwa UE w posiedzeniach Rady Bezpieczeństwa ONZ;
87. potwierdza fakt, że NATO stanowi podstawę zbiorowej obrony dla należących do niej państw członkowskich a jej działania wykraczają poza należące do niej państwa członkowskie; przypomina o znaczeniu dobrej współpracy między UE a NATO, zwłaszcza gdy obie organizacje są zaangażowane w tych samych obszarach działań; oczekuje na propozycje wysokiej przedstawiciel dotyczące współpracy UE i NATO w zakresie zarządzania kryzysowego, których przedstawienie powierzono jej w konkluzjach Rady Europejskiej z września 2010 r.;
88. z zadowoleniem przyjmuje zawartą w nowej koncepcji strategicznej NATO zgodę na dalsze zacieśnianie partnerstwa strategicznego UE-NATO; potwierdza, że większość zagrożeń wskazanych w nowej koncepcji strategicznej dotyczy również UE, oraz podkreśla znaczenie umacniania współpracy UE-NATO w dziedzinie zarządzania kryzysowego w duchu wzajemnego wspierania się i poszanowania autonomii w podejmowaniu decyzji; zwraca uwagę na konieczność unikania niepotrzebnego pokrywania się działań i zasobów oraz wzywa UE i NATO do pogłębiania współpracy przy pomocy stosownych środków, w kontekście kompleksowego podejścia do sytuacji kryzysowych, w które zaangażowane są obie strony; wzywa NATO do ścisłego ograniczenia rozbudowy potencjału cywilnego, aby uniknąć dublowania;
89. podkreśla zasadnicze znaczenie kontynentu afrykańskiego dla bezpieczeństwa Unii, utrzymania pokoju i zapobiegania konfliktom; popiera ścisłą współpracę między UE i Unią Afrykańską w ramach partnerstwa na rzecz pokoju i bezpieczeństwa, będącego elementem strategii UE-Afryka; wzywa do większego zaangażowania i zapewnienia większej odpowiedzialności Unii Afrykańskiej, przede wszystkim w odniesieniu do zarządzania kryzysowego, a także kładzie nacisk na konieczność udziału Komisji i państw członkowskich, z zastosowaniem konkretnych środków, w zwalczaniu handlu i rozprzestrzeniania się broni strzeleckiej i lekkiej; popiera zobowiązanie podjęte w deklaracji z Trypolisu, aby zapewnić pełne funkcjonowanie afrykańskiej struktury pokoju i bezpieczeństwa;

90. zaleca w szczególności budowanie zdolności afrykańskich w zakresie „wczesnego ostrzeżenia” i zapobiegania konfliktom, rozbudowanie zdolności mediacyjnych „panelu mędrców” („panel of the wise”) oraz przeprowadzenie badania nad możliwościami zastosowania zaleceń ze sprawozdania Prodiego do finansowania afrykańskich operacji mających na celu utrzymywanie pokoju; wzywa do budowania stosunków opartych na współpracy oraz do rozszerzenia zdolności organizacji subregionalnych;
91. przypomina, że oprócz partnerstw w innych organizacjach międzynarodowych, takimi jak ONZ, NATO i UA, należy zacieśnić współpracę z poszczególnymi państwami trzecimi w kontekście WPBiO; zauważa, że z doświadczeń wynika, że państwa trzecie mogą wnieść znaczące środki, zasoby ludzkie i wiedzę specjalistyczną do misji prowadzonych w ramach WPBiO, tak jak w przypadku operacji EUFOR Tchad/RCA, w ramach której Rosja dostarczyła bardzo potrzebnych helikopterów, oraz EUFOR Althea, do celów której państwa takie, jak Turcja i Maroko dostarczyły znaczny kontyngent wojskowy; uważa ponadto, że zaangażowanie państw trzecich może uwydatnić zasadność operacji w ramach WPBiO oraz pomóc w ustanowieniu szerszej zakrojonego dialogu na temat bezpieczeństwa z ważnymi partnerami, a jednocześnie zapewnić dalsze zaangażowanie w promowanie poszanowania praw człowieka i praworządności;
92. uważa, że taki dialog powinien dotyczyć odnośnej oceny zagrożeń, obejmować (w miarę potrzeb) udział państw trzecich w unijnych działaniach i szkoleniach oraz prowadzić do ściślejszego wzajemnego zaangażowania; sądzi, że w celu ułatwienia współpracy z państwami trzecimi i uniknięcia opóźnień, z jakimi może się wiązać negocjowanie każdego konkretnego wkładu należy usunąć przeszkody proceduralne; jest zdania, że w związku z tym można stworzyć umowy ramowe i standardowe procedury dotyczące niektórych państw trzecich, ułatwiające ich wkład;
93. podkreśla znaczenie współpracy z naszymi sąsiadami w dziedzinie WPBiO, która powinna być wyważona regionalnie i powinna dawać wiele różnych możliwości przyspieszenia reform w sektorze bezpieczeństwa w państwach partnerskich i która nie tylko pomogłaby w stworzeniu zdolności cywilnych i wojskowych umożliwiających naszym partnerom wschodnim i południowym uczestnictwo w misjach WPBiO, lecz również zapewniłaby nam silniejsze wsparcie w zarządzaniu bezpieczeństwem regionalnym;
 - o
 - o
 - o
94. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, Radzie, Komisji, parlamentom państw członkowskich, Zgromadzeniu Parlamentarnemu NATO oraz sekretarzom generalnym ONZ i NATO.